

WAT IS DAAR NOU ERG AAN?

Vrouwenlijf

U had misschien al twijfels bij gender-neutrale toiletten, maar als de voor-tekens niet bedriegen, waait er binnen afzienbare tijd een golfje gender-neutraal denken over de oceaan dat nog vervolgender gevolgen kan hebben.

Even voor alle duidelijkheid: verzet tegen stereotiepe genderopvattingen juich ik van harte toe. Waarom mag een man niet huilen? En een vrouw niet heersen? Waarom moet je altijd maar óf man, óf vrouw zijn?

Hulde daarom voor de filosofe Judith Butler, die er met 'Gender Trouble' (1989) al op wees hoe vreemd het eigenlijk is dat die oneindig diverse genderidentiteit altijd weer wordt teruggebracht tot het schema man-vrouw.

Toch zou zelfs Butler vermoedelijk niet ontkennen dat er tussen mannen en vrouwen lichamelijke verschillen bestaan. Vrouwen hebben bijvoorbeeld minder spierkracht. Toch geldt zo'n constatering in het actuele debat tussen feministen en assertieve transvrouwen als 'antitrans-extremisme'.

Wat is het grote twistpunt? Dat is de vraag of je mannen die zich vrouw vóelen (maar dat hormonaal niet zijn), moet toelaten tot plekken die we reserveren voor vrouwen, zoals vrouwen-wc's, maar ook vrouwengevangenissen en vrouwenteams. Want tja: als vrouwen klagen niet welkom te zijn in mannenclubs, waarom mogen transvrouwen dat dan niet?

Nou, omdat het lichaam soms wel een rol speelt. Neem het verhaal dat op 13 oktober te lezen stond in de *New York Post*. Cheryl Radachowsky, moeder van een veelbelovend atlete, constateert daarin dat haar dochter amper prijzen meer wint. Dat

komt niet door haar, maar door de staat Connecticut. Die besloot in 2017 dat 'biologische jongens' ook mogen uitkomen tegen vrouwen. Sindsdien slepen de jongens de prijzen binnen.

Onerlijke concurrentie natuurlijk, maar feministen die tegen de nieuwe ideologie in opstand komen, maken in Nieuw-Zeeland al kans gecensureerd te worden. Onder druk van verontwaardigde studenten gelastte de Massey University onlangs een symposium af met de titel 'Feminisme 2020'.

Wat kan aan zo'n bijeenkomst zo schokkend zijn, denkt u misschien. Eigenlijk alleen dit: de feministen die daar zouden spreken, hadden eerder de euvele moed gehad te betwijfelen of het wel een goed idee was als mensen zelf mogen bepalen hoe hun sekse wordt geadmistreerd, het Self Sex ID. Dat leek hun níét zo'n goed idee, onder meer om vrouwelijke atleten te beschermen.

Dat standpunt was voor de studenten genoeg om deze Nieuw-Zeelandse feministen te bestempelen tot 'antitrans-extremisten'. Gerespecteerd publiciste Rachel Stuart, die voor de feministen opkwam, werd door haar krant, de *NZ Herald*, gecensureerd. Haar column staat

nu op de website Speak Up for Women.

Sinds kort wordt vrouwen dus niet meer alleen de mond gesnoerd door conservatieve mannen, maar ook door transvrouwen die zwaar beledigd reageren als vrouwen hun recht op gelijke behandeling verdedigen. En door bestuurders, die kennelijk zo doodsbang zijn hun status van progressiviteit te verliezen, dat ze geen moment stilstaan bij de gevolgen van hun beleid voor vrouwen.

LEONIE BREEBAART

is filosoof en redacteur van *Trouw*

De feministen hadden de euvele moed te twijfelen aan Self Sex ID

